

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.045 van 14 juni 2016
in de zaak A. 214.421/XIV-36.117**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
 Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
 Asiel en Migratie
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Carmenta Decordier
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Harlekijnstraat 9

tegen :

1. XXX
2. XXX
3. XXX
4. XXX
5. XXX
6. XXX
7. XXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat TellyMoskofidis
kantoor houdend te 3600 Genk
Rootenstraat 21, bus 20
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 8 december 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 132.689 van 3 november 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.998 van 7 januari 2015.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 januari 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat RigtjeJeeninga, die *loco* advocaat TellyMoskofidisverschijnt voor de verweerders, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 maart 2014 in hoofde van de

verweerders een beslissing waarmee hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), ingediend op 25 augustus 2012 en 7 februari 2014, niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Op 9 mei 2014 stellen de verweerders tegen die beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 3 november 2014 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voornoemde beslissing van 26 maart 2014. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/2, § 2, 39/65, eerste lid en 62 van de vreemdelingenwet, van de draagwijdte van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en van “het beginsel van de bewijskracht van stukken, overeenkomstig de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het burgerlijk wetboek, minstens het principe van de miskenning van de bewijskracht dat geldt voor alle geschreven stukken”.

In een eerste middelonderdeel voert de verzoekende partij aan dat het bestreden arrest een tegenstrijdige motivering bevat waar enerzijds

uitdrukkelijk wordt aangehaald dat de ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst, en anderzijds wordt overwogen dat de “derde hypothese van artikel 9ter van de vreemdelingenwet” niet werd onderzocht doordat de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst niet werden nagegaan. Bovendien wordt in het bestreden arrest voorbijgegaan aan de duidelijke overwegingen van de ambtenaar-geneesheer, die op grond van het recentst voorgelegd standaard medisch getuigschrift heeft vastgesteld dat de huidige verweerders slechts één medische aandoening (“hypertensie”) aanhaalden doch voor het overige slechts vage klachten opsomden in een niet-medische terminologie, waaruit geen diagnose werd gedistilleerd. Volgens de verzoekende partij beperkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich tot de opmerking dat de adviezen van de ambtenaar-geneesheer feitelijke grondslag missen, zonder aan te geven waarom de uitdrukkelijke overwegingen van de ambtenaar-geneesheer geen volledig onderzoek zouden uitmaken in het licht van artikel 9ter, § 1, van de vreemdelingenwet. Zij besluit dat een gemis aan motivering, evenals een daarmee gelijk te stellen tegenstrijdige motivering, een schending van de jurisdictionele motiveringsplicht vormt.

In een tweede middelonderdeel voert de verzoekende partij aan dat volgens het bestreden arrest de ambtenaar-geneesheer in zijn adviezen volledig zou zijn voorbijgegaan aan het feit dat huidige eerste verweerder “aan verschillende medische aandoeningen lijdt waarvoor zij heden medicamenteus behandeld wordt en verder dient opgevolgd door specialisten, en dit levenslang, terwijl deze gegevens nochtans door de verzoekende partijen werden voorgelegd en onomstotelijk blijken uit het administratief dossier”. Steeds volgens het bestreden arrest zouden de adviezen van de ambtenaar-geneesheer feitelijke grondslag missen. De verzoekende partij laat gelden dat de ambtenaar-geneesheer volledig vrij is bij de beoordeling van de door de vreemdeling ingediende medische attesten. Zijn specifieke controletaak in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet staat volledig los van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling. De ambtenaar-geneesheer is er in het kader van

artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet toe gehouden na te gaan of de vreemdeling in het land van herkomst alle behandelingen kan krijgen die hij in België zou verkrijgen, doch enkel om te onderzoeken of een reëel risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Hij moet de beschikbaarheid en toegankelijkheid van behandelingen in het land van herkomst niet onderzoeken indien hij na studie van het dossier vaststelt dat er geen risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling, zelfs zonder behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. De verzoekende partij wijst erop dat het de ambtenaar-geneesheer vrijstaat om af te wijken van het standpunt dat de behandelende arts heeft ingenomen. Verder herhaalt de verzoekende partij haar kritiek uit het eerste middelonderdeel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de adviezen van de ambtenaar-geneesheer heeft miskend. Uit die adviezen blijkt immers dat de “duidelijke vaststellingen van de behandelend geneesheer” niet worden aanvaard door de ambtenaar-geneesheer vermits, met uitzondering van de voorgehouden hypertensie, een medische diagnose ontbreekt van de aandoeningen op grond waarvan de machtiging tot verblijf is gevraagd en de voorgehouden gevolgen bij stopzetting van de behandeling geen enkele objectieve medische basis hebben.

In een derde middelonderdeel voert de verzoekende partij aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn annulatiebevoegdheid op grond van artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet enkel mocht toetsen op basis van de enige grief in het verzoekschrift, namelijk de vage kritiek dat de ambtenaar-geneesheer geen onderzoek had gevoerd naar het eventuele risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst. In het verzoekschrift tot nietigverklaring werd geen enkel middel geformuleerd tegen de concrete vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer. De vage kritiek op het “onzorgvuldig onderzoek door de Belgische Staat” moest volledig worden teruggekoppeld aan de kritiek dat niet alle hypotheses van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden onderzocht. Volgens de verzoekende partij heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte een feitelijk onderzoek gevoerd naar de inhoud van alle

standaard medische getuigschriften die zich in het dossier van de huidige verweerders bevinden om daaruit te besluiten dat het bestaan van de verschillende medische aandoeningen onomstotelijk zou zijn bewezen en dat nood aan behandeling blijkt.

In een vierde middelonderdeel voert de verzoekende partij aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de inhoud van de medische attesten en van de adviezen van de ambtenaar-geneesheer heeft miskend door, wars van de inhoud van die stukken, te oordelen dat huidige eerste verweerster lijdt aan een aandoening waarvoor behandeling en opvolging noodzakelijk zouden zijn. De verzoekende partij wijst inzonderheid op het meest recente standaard medisch getuigschrift van 31 januari 2014, dat wordt geacht de actuele toestand van eerste verweerster weer te geven. Door aan te nemen dat eerste verweerster lijdt aan een posttraumatisch stressyndroom en hiervoor wordt behandeld, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bewijskracht van de medische stukken in het dossier. Volgens de verzoekende partij wordt het posttraumatisch stressyndroom enkel vermeld bij de medische voorgeschiedenis en niet bij de actuele diagnose en de behandelingen hiervoor. De duidelijke overwegingen van de ambtenaar-geneesheer dat, behoudens wat betreft de hypertensie, elke diagnose ontbreekt in de voorgelegde attesten en dat de medische complicaties bovendien niet door objectieve gegevens zijn ondersteund, zijn niet betrokken in de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoekende partij laat gelden dat met het bestreden arrest een eigen oordeel wordt geveld op basis van de stukken van het administratief dossier terwijl de huidige verweerders de concrete vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer niet hebben betwist. Zij besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve de inhoud van het inleidend verzoekschrift en van de medische stukken in het dossier miskent, hetgeen een schending uitmaakt van het beginsel van de bewijskracht der stukken.

Beoordeling

5. Naar luid van artikel 9ter, § 3, 4°, van de vreemdelingenwet wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk verklaard “indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”.

Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door “de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

Te dezen gaat het om de vraag of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze heeft kunnen vaststellen dat de aanvankelijk bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, meer in het bijzonder wat betreft het onderzoek of sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst van de betrokkene.

Wat betreft het tweede middelonderdeel

6. De aanvankelijk bestreden beslissing is gesteund op de adviezen van de ambtenaar-geneesheer van 25 maart 2014 bij de standaard medische getuigschriften van respectievelijk 31 januari 2014 en 23 augustus 2012. In die adviezen wordt telkens aangaande de hypertensie overwogen dat de noodzaak om deze te behandelen maar kan blijken uit herhaalde metingen van de bloeddruk op

verschillende tijdstippen en in verschillende omstandigheden, dat er geen evidentie is dat dit is gebeurd, dat geen waarden worden meegedeeld, dat in geval van hypertensie de eerst aangewezen behandeling een zoutbeperking is en andere levenshygiënemaatregelen zoals meer beweging en dat uit het dossier niet mag blijken dat dit *in casu* niet voldoende zou zijn. In die adviezen wordt vervolgens vastgesteld dat voor het overige een reeks vage klachten worden opgesomd in een terminologie die niet echt medisch is, zoals “hartkloppingen” en “vlug benauwd”, waaruit geen diagnose wordt gedistilleerd. De ambtenaar-geneesheer merkt op dat bij de gevolgen en mogelijke complicaties een reeks aandoeningen worden vermeld zonder dat daar enige objectieve basis voor is. Hij besluit dat er dus actueel geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Uit het voorgaande blijkt onmiskenbaar dat de ambtenaar-geneesheer, hierin gevolgd door de aanvankelijk bestreden beslissing, van mening is dat geen medische behandeling is vereist voor huidige eerste verweerster.

In het bestreden arrest wordt niettemin, na de voormelde adviezen te hebben geciteerd, overwogen dat de ambtenaar-geneesheer nalaat “de derde hypothese van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals hierboven omschreven, te onderzoeken door op generlei wijze een onderzoek te voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, laat staan naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen, zorgen waarvan hij het bestaan lijkt te ontkennen”.

De verzoekende partij laat terecht gelden dat de ambtenaar-geneesheer er geenszins toe was gehouden na te gaan of de vreemdeling in het land van herkomst behandelingen kan krijgen indien hij heeft vastgesteld dat er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling, precies doordat er geen medische behandeling nodig is. Met de overweging dat de ambtenaar-geneesheer heeft nagelaten de “derde hypothese” van artikel 9ter van

de vreemdelingenwet te onderzoeken door op generlei wijze een onderzoek te voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bepaling geschonden vermits de ambtenaar-geneesheer te dezen op basis van de hem verstrekte gegevens geen behandeling nodig achtte.

Het tweede middelonderdeel is in die mate gegrond.

Wat betreft het vierde middelonderdeel

7. De verzoekende partij laat onder meer gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de inhoud heeft miskend van zowel de adviezen van de ambtenaar-geneesheer van 25 maart 2014 als van het standaard medisch getuigschrift van 31 januari 2014.

De bewijskracht van een stuk is geschonden wanneer de rechter aan een stuk een uitlegging geeft die niet verenigbaar is met de bewoordingen of de inhoud ervan.

In de adviezen van de ambtenaar-geneesheer van 25 maart 2014 wordt, na de bespreking van de in de standaard medische getuigschriften voorgehouden hypertensie, vastgesteld dat in die getuigschriften voor het overige een reeks vage klachten worden opgesomd in een terminologie die niet echt medisch is, zoals “hartkloppingen” en “vlug benauwd”, waaruit geen diagnose wordt gedistilleerd. De ambtenaar-geneesheer merkt op dat bij de gevolgen en mogelijke complicaties een reeks aandoeningen worden vermeld zonder dat daar enige objectieve basis voor is. Door in het bestreden arrest te stellen dat de ambtenaar-geneesheer op geen enkele wijze concreet toelicht op welke basis hij de duidelijke vaststellingen van de behandelende arts naast zich neerlegt, wordt in het bestreden arrest voorbijgegaan aan de voormelde overwegingen van de ambtenaar-geneesheer en wordt de inhoud van zijn adviezen miskend.

In het standaard medisch getuigschrift van 31 januari 2014, worden, zoals de verzoekende partij in het middel citeert, “psychische klachten ten gevolge van [posttraumatisch stressyndroom] sedert 20 jaar” enkel vermeld in de rubriek “medische voorgeschiedenis” doch niet in de rubriek “diagnose”. Qua diagnose wordt in dat getuigschrift na hypertensie enkel vermeld: “Hartkloppingen, thoracale pijnklachten. Vlug benauwd, moe, kortademig. Het gaat om een ernstige aandoening. Patiënte is hierdoor werkonbekwaam”. Onder de rubriek “actuele behandeling” wordt enkel medicatie vermeld betreffende de bloeddruk doch niets dat betrekking heeft op de voorgehouden psychische klachten of op andere klachten buiten hypertensie. Hoger is reeds vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies de noodzaak van medicatie voor hypertensie niet bewezen acht en dat hij de overige klachten te vaag bevindt om van een medische diagnose te spreken. Door desalniettemin in het bestreden arrest te stellen dat de ambtenaar-geneesheer “voorbij[gaat] aan het feit dat de eerste verzoekende partij aan verschillende medische aandoeningen lijdt waarvoor zij heden medicamenteus behandeld wordt en verder dient opgevolgd te worden door specialisten, en dit levenslang, terwijl deze gegevens nochtans door de verzoekende partijen werden voorgelegd en onomstotelijk blijken uit het administratief dossier”, wordt ook de inhoud van het standaard medisch getuigschrift van 31 januari 2014 miskend.

Het vierde middelonderdeel is in die mate gegrond.

Conclusie

8. Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 132.689 van 3 november 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verweerders worden elk voor een zevende verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van veertien juni tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques